

УДК 392.51(477.86)

Христина БОЙЧУК

ВЕСІЛЬНА ОБРЯДОВІСТЬ ГОРОДЕНКІВЩИНИ (за матеріалами експедиції 2016 р.)

Весільний обряд є основою зародження нової сім'ї та продовження роду. У кожному регіоні України, він має свої місцеві відмінності в проведенні обрядових дій. Зокрема, в статті досліджуються особливості весільного обряду Городенківської частини Покуття.

Ключові слова: весілля, обряд, вінчання, коровай, пропій, поправини.

© Х. БОЙЧУК, 2017

Весілля — найбільш хвилюючий момент у житті кожної людини. Це одне з тих явищ національної культури, де чи не найбільше збереглося архаїчного колориту, світоглядних уявлень, етичних норм, народної моралі та звичаєвого права. Із давніх-давен традиційне українське весілля було одним із найважливіших і найочікуваніших родинних свят. З ним пов'язували не тільки шлюб молодих, поєднання двох родів; це була подія масштабна, надзвичайно відповідальна, в якій брало участь чимало людей у ролі старост, сватів, коровайниць, кухарок, запрошених родичів та друзів.

Весільна обрядовість яскравістю дійства привертала увагу дослідників ще з часів зародження етнографічної думки. На сьогодні зібрано чималий обсяг матеріалу, в якому відображено всі вияви українського традиційного весілля. Одним із перших, хто почав цікавитися особливостями весілля на Покутті, був Григорій Ількевич. У його праці «Про руську міфологію за народними переказами» (1839 р.) містяться відомості про традиційну весільну обрядовість, та збірка весільних пісень [2, с. 71]. Важливий внесок у вивчення Покуття зробив польський народознавець Оскар Кольберг. У своїй чотиритомній монографії «Рокисіє. Obraz etnograficzny. (Покуття. Етнографічний образ)», докладно описує весільне дійство, дослідник увів і фахово прокоментував записані ним обрядові пісні з мелодіями [2, с. 76].

Праця Миколи Колцуняка «Весіле в Ковалівці (в повіті Коломийському). Етнографічні записки», містить цінні відомості і спостереження про архаїчні елементи обрядової весільної традиції покутян [2, с. 78].

В етнографічних дослідженнях радянських авторів Покуття досліджували в структурі матеріальної культури. Зацікавлення Покуття активізувалося після появи кандидатської дисертації Михайла Паньківа «Сім'я і сімейний побут на Покутті (друга половина ХІХ — 80-ті роки ХХ ст.)» (1989), у якій він висвітлює структуру і побут традиційної селянської покутської сім'ї, подає відомості про звичаї, обряди та новочасні зміни в сімейній сфері, особливо під впливом радянської дійсності. А також слід звернути увагу на монографію М. Паньківа «Весілля у селі Вербівцях на Городенківщині». Автор подає відомості про давнє традиційне весілля, його звичаї, обряди, церемонії, обрядові чини, страви, етикет [3].

Важливий внесок у вивчення Покуття має об'ємна монографія «Покуття. Історико-етнографічний нарис», підготовлена науковцями Прикарпатського на-

ціонального університету ім. В. Стефаника в Івано-Франківську. Тут подана стисла характеристика весільної обрядовості [4].

У кожному окремому регіоні, а, нерідко, і селі, є свої особливості святкування весілля. Покуття досить колоритний етнографічний регіон зі своєю неповторною обрядовістю, звичаями та традиціями. На основі польових матеріалів автор здійснює спробу дослідити особливості проведення весільного дійства на Покутті. Пропонована етнографічна розвідка охоплює територію Городенківського району Івано-Франківської області, який за етнографічним районуванням належить до Покуття.

Традиції українського весілля, які склалися віками, з плином часу зазнали змін, а подекуди були зовсім втрачені, тому їм збереження і популяризація мають важливе значення для української культури.

Готуватися до весілля починали з моменту, як тільки наречена дасть згоду на одруження, тобто після сватання. За старости батьки парубка запрошували двох близьких і поважних родичів. У призначений день ввечері старости приходили з хлібом до батька дівчини. Перед приходом старостів прибирали в хаті, готувались до гостини, а дівчина замітала хату від порога до столу, «щоб старости сідали».

В свою чергу, батьки дівчини запрошували «на старости» своїх близьких родичів. Якщо батьки згодні віддати дочку — брали у сватів хліб і садили за стіл. При незгоді дівчини старостам відмовляли, тобто «давали макогона» [3, с. 7—8]. Невдовзі після цього влаштовували заручини, перший весільний обряд, що набував законної чинності: тепер дівчина і парубок вважались нареченими і не мали права відмовитись від шлюбу [5, с. 274]. На злагоді вирішувалися майнові питання майбутньої сім'ї: де будуть жити, що дають у придане, визначався час одруження тощо. До року справляли весілля¹.

Перший день весілля називався «коровай». Цього дня плели, «вили» вінок з барвінку, вбирали каблук, пекли коровай. Діти з родини молодої йшли по барвінок. За це від мами молодої вони отримували подарунок — цукерки і медівник. Далі до роботи, плести вінок, приступали молоді з найближчої родини молодої. Це повинні бути жінки, «які добре

живуть в шлюбі»², «які гарно живуть у парі»³, «кликали жінку з примірної сім'ї»⁴, «ні в якому разі, щоб не була вдовиця чи розлучена»⁵. Таких жінок називали «свашки». Вили вінок молодій і молодому, все супроводжувалося піснями. «Благослови, Боже, і отець, і мати, своєму дитяті віночок почати». По барвінку ворожили. Якщо барвінок свіжий і зелений, то молода (молодий) будуть довго жити. Якщо у когось у вінку барвінок почорніє — той скоро помре. А неодружені хлопці повинні були пильнувати: «Дивиси, щоб тобі там барвінку не дали». Вважали, якщо «засунуть» барвінку в кишеню чи за пазуху, «то ти там лишишся за зятя»⁶. Коли вінок готовий — мати викупує його у свашок могоричем: «п'є до кожної і дякує за виконану роботу».

Цього ж дня молодий з друзями приносив до молодої деревце. В деяких селах Покуття його називали «райським деревом». Для нього використовувалась верхівка зеленого дерева: вишні або груші — літом, ялини — зимою. Їх зрубували у того господаря, який жив з першою жінкою, відзначався подружньою вірністю. Дівчата прикрашали «увивали» деревце букетами, використовуючи гвоздику, васильок, барвінок, калину, руту, гусячі та курячі пір'я. Верх деревця прикрашали букетами. Перші квіти на деревце чіпляють батьки молодої. Спочатку батько, а потім мати. «Батько чіпляє квітку на самий вершок, мати трохи нижче». Тоді решту квітів по черзі прив'язували інші члени родини: дідусь, бабуся, сестра, брат. Потім благословляють деревце і співають:

*Заризали сиві коні, заризали грецькі,
Минулися Ганусині літа молодецькі.
Да й з-під хмару, з-під хмару
Та й увили деревечко на столі на вхвалу.*

² Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

³ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Табачнюк Марії Іванівни 1956 р. н. 22.07.2016 р.

⁴ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни 1938 р. н. 20.07.2016 р.

⁵ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Лепчук Світлани Василівни 1969 р. н. 22.07.2016 р.

⁶ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

¹ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни, 1938 р. н. 20.07.2016 р.

Як закінчили вбирати деревце, дівчата (дружки) піднімали його, і несли батькам молоді аби ті тричі благословляють його⁷.

А тим часом брат молоді готувався йти з сорочкою до молодого. Мати молоді готувала сорочку. На калач ставила складену сорочку вишивкою зверху. До коміра прикріпляли три колоска жита, галузку васильку і зубчик часника [3, с. 13]. Також ставили три галки цукру, щоб життя було багате і перев'язували червоною ниткою на довголіття. Сорочку мав нести рідний брат, якщо не було то двоюрідний. За сорочку йому обов'язково давали викуп⁸.

Ввечері молодий приходив до молоді по хустку. Молода тричі зав'язувала хустку за пояс молодому. При цьому кожного разу коли в'язала «на гудз», промовляла: «Перший раз, щоб мене любив; другий гудз в'язу, щоб мене не бив; третій — без по других не ходив»⁹. Або «Аби с мене одну любив, аби с не бив, аби с по других не ходив»¹⁰. Після чого молоді цілуються, танцюють і молодий іде до себе додому¹¹.

Другий день весілля розпочинався окремо збиранням молодих до шлюбу. На уборі грали перший танець — весільний марш, першими танцювали батьки. Раніше молода ішла до шлюбу в традиційному одязі, на селі була одна — дві жінки що вміли вбирати до шлюбу і їх всі кликали¹². Коли одягали молоду то співали:

*Ой до цугу, ой до цугу, сиві коні,
Збирається молоденька до шлюбу.
Ой куди ж ти, молоденька, ходила,
Що так твоя головонька зацвила?*

⁷ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Табачнюк Марії Іванівни 1956 р. н. 22.07.2016 р.

⁸ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Грещінік Марії Антонівни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

⁹ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни 1938 р. н. 20.07.2016 р.

¹⁰ Зап. у селі Монастирок Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Петрик Дарії Михайлівни 1956 р. н. 20.07.2016 р.

¹¹ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни 1938 р. н. 20.07.2016 р.

¹² Зап. у селі Топорівці Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Никифорак Ганни Василівни 1941 р. н. 21.07.2016 р.

*Ходила я, люди добрі, у вишневий сад,
Там на мою головоньку весь цвіт спав*¹³.

Проте з часом нові віяння моди і комуністична влада внесли свої корективи. Починаючи з 50—60-х рр. ХХ ст. національний стрій почала витісняти біла сукня і фата. Не кожні наречені наважувалися відкрито брати шлюб, тому робили це таємно¹⁴. Проте, за роки радянської влади у весільній обрядовості спостерігалося стійке збереження народних традицій, всупереч показовим зорганізованим робітничим та комсомольським весіллям, у яких не виконували тих пісень та ритуально-магічних дій, які століттями вивіряли наші предки і були спрямовані на плодючість і щастя молодого подружжя. Найбільш стійким у збереженні традиції залишається село. Якщо в селах дотримуються всіх етапів підготовки до весілля, то в містах вони скоротились [1, с. 56—57].

До шлюбу ішли окремо. Молоду вели дружби, молодого — дружки. Перед виходом з дому молоду (молодого) благословляли батьки. Тато і мама сідали на крісло, тримали в руках три калачі на рушнику, молода (молодий) вклякають перед ними на коліна. Їх тричі благословляють, у відповідь молода (молодий) цілує калачі і руки. Перша благословляє мама, тричі промовляючи: «Благословляю тебе на добру долю, на щасливе життя. Най тебе Бог благословить»¹⁵.

Брат молоді брав хустку за один кінець, подавав сестрі другий і переводив її через хатній поріг. На порозі батьки благословляли молоду калачем і сіллю [3, с. 22]. Мати брала цукор, жито і копійки, і посівала за нареченою, аж за ворота. А молода не мала права повернутися назад, це була погана прикмета¹⁶. Жито і цукор кидали, щоб було солодке і довге життя, а монети для багатства¹⁷. Молодого переводила

¹³ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни 1938 р. н. 20.07.2016 р.

¹⁴ Зап. у селі Хмелеве Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Ваврив Параски Констянтинівни 1941 р. н. 19.07.2016 р.

¹⁵ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

¹⁶ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

¹⁷ Зап. у селі Михальче Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Серенюк Любов Миколаївни 1962 р. н. 23.07.2016 р.

через пороги і ворота світилка (дівчинка з найближчої рідні віком від шести років), і його батьки теж благословляли та обсіпали житом [3, с. 22].

На дорозі формувалася «весільний поїзд». З переду з калачами іде староста, за ним музиканти, молода (молодий) та інші гості. Молода, ідучи до церкви, повинна вклонитися перехожим і кидати цукерки, «всім, кого зустріне по дорозі», якщо була гонорова молода, то могла не вклонитися одній людині, яка вийшла на дорогу¹⁸.

Доброю прикметою вважалося зустрітися молодим на перехресті дороги, а тоді вже разом іти до церкви. Молода мала прийти пізніше, щоб молодий на неї чекав, бо казали, що «вона матиме над ним верх»¹⁹. «Хто швидше прийде, той буде керувати», «хто на кого швидше подивиться, той буде головним», «хто швидше поріг церкви переступить — буде головним у сім'ї»²⁰. «Хто борше вклекне на рушник, той буде панувати, добре, коли разом, то не будуть сваритися», «добре, аби молодий перший зайшов до церкви, аби добре велося, бо він добрий на прихід»²¹.

Після вінчання молоді поверталися до себе додому. Як ішли з церкви, то вже не кланялися перехожим. Повертаючись додому, молоду (молодого) знову тричі благословляли батьки. У молоді після благословлення, коли вона переступала хатній поріг, сестра або мама стелили біле полотно, по якому мала пройти молода до столу [3, с. 26]. І тут народні прикмети різняться. В деяких селах, зокрема у Вербівцях, вважають поганою прикметою, щоб ще хтось пройшовся по полотні. В селі Торговиця, після того, як молода пройшлася по білому полотні і кидати зверху гроші, його швидко змотували і давали рідному братові чи сестрі як подарунок²². В

інших селах, таких як Лука і Монастирок, навпаки. Стелять біле полотно і молода по нім заходить, «за нив живо хтось незаміжній іде по тому полотні, щоб швидко вийти заміж», а потім дружки його збирають²³. «Мали пройти по цьому полотні дружки, хто швидше по ньому пробіжить, то швидше одружиться»²⁴.

Молоду садили за стіл, а рідні брат чи сестра приносили з криниці стакан води і казали: «Напийся сестро водиці, коли ж ся вродила такої не пила». Молода дякувала і платила гроші²⁵. Молоді не мали права встати із-за столу поки не скінчиться обід, «бо це погана прикмета»²⁶. Біля неї сідали дружки, а з другої сторони брат. Після обіду розпочиналися танці. Традиційно це були вальс, полька, голубка, гуцулка, капери, падеспанець, пізніше канада²⁷.

Перед другою вечерею починали «витати», обдаровувати молоду (молодого). «Хтось з родичів стояв з боку і писав у зошит, які пари прийшли і по скільки дали»²⁸. На стіл ставили тарілку, на якому була «зеленіна» (шпарагус) і на дно насипали жито, щоб життя зеленіло і цвіло. Також на столі стояли калачі, медівник, вино і горілка. Хто дарував, повинен був випити до молоді. Рука молоді була обвита хустинкою, щоб гроші водилися. Під час витання обов'язково співали:

*Витаю тебе, донь, цими долярами,
Щоб ся доробила, як богач волами.*

Якщо молода була сиротою чи напівсиротою, то їй співали:

¹⁸ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Шевчук Мирослави Іванівни 1956 р. н. 20.07.2016 р.

¹⁹ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

²⁰ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Лепчук Світлани Василівни 1969 р. н. 22.07.2016 р.

²¹ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни 1938 р. н. 20.07.2016 р.

²² Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Лепчук Світлани Василівни 1969 р. н. 22.07.2016 р.

²³ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Стойко Марії Михайлівни 1938 р. н. 20.07.2016 р.

²⁴ Зап. у селі Монастирок Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Петрик Дарії Михайлівни 1956 р. н. 20.07.2016 р.

²⁵ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Лепчук Світлани Василівни 1969 р. н. 22.07.2016 р.

²⁶ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

²⁷ Зап. у селі Топорівці Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Макулович Марії Василівни 1960 р. н. 21.07.2016 р.

²⁸ Зап. у селі Топорівці Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Никифорак Ганни Василівни 1941 р. н. 21.07.2016 р.

*Дивісі, Марійко, з горішньої хати,
Вже йде рідний тато тебе повитати*²⁹.

Після витання продовжуються танці. Тим часом молодий брав найближчих родичів, бояр і свашок, вони «йшли за молодою». Решта гостей молодого залишалися на вечерю. Молодий разом з боярами мав викупити молоду у її брата. Після викупу продовжувалися танці і молодий забирав молоду до себе. Її виправляли з хлібом-сіллю і подарунками. Свекруха зустрічала молодят і благословляла їх.

Кульмінацією вечора ставав обряд зав'язувати молоду. На середину кімнати ставили крісло, зверху подушку, на неї сідав молодий, а молода сідала на коліна молодому. Свекруха знімала фату і розчісувала волосся. Молодий давав гроші, які влітали у волосся молоді. Чим більше грошей, тим більше гонору для молоді. Всі отримані гроші належали молодій і вона мала потратити їх на себе. Свекруха тричі покривала голову невістки хусткою, а та тричі знімала її. І тільки на четвертий раз кориться долі і приймає хустку³⁰. Обряд покриття голови молоді символізує перехід її до жіночої громади, під владу чоловіка та «примиренням» родів [5, с. 278].

Під час завивання молоді гості могли робити збитки молодому. Часто під крісло розливали воду і сміялися з молодого. Вся дія супроводжується піснями:

*Ой зелений бурачок, ой зелена гичка,
Вчора була молода, а сьогодні молодичка.*

Коли вже молоду зав'язали, вона перетанцює свою фату з усіма незаміжніми дівчатами, щоб ті «скоро вийшли заміж». Весілля продовжується танцями. Молода залишається ночувати в молодого³¹.

На третій день «смійни», поправини, молода повинна рано прокинутися, позамітати в хаті, застелити ліжко. Родичі і сусіди роблять збитки молодій, знову розстеляють ліжко, розсипають навмисно сміття, дають їсти «січку», бур'ян³². Іноді вже

²⁹ Зап. у селі Михальче Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Скільце Ганни Іванівни 1952 р. н. 23.07.2016 р.

³⁰ Зап. у селі Топорівці Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Макулович Марії Василівни 1960 р. н. 21.07.2016 р.

³¹ Зап. у селі Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Шевчук Мирослави Іванівни 1956 р. н. 20.07.2016 р.

³² Зап. у селі Михальче Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Скільце Ганни Іванівни 1952 р. н. 23.07.2016 р.

так потішалися, що веліли їй іти до поросяти причепити до хвоста квітку. Часто доводили до плачу [3, с. 46]. На поправини приходила тільки найближча родина і сусіди, які допомагали у приготуванні весілля.

Вечором гості молоді приходили «з сніданком». Гостей приходило стільки ж, скільки приходило за молодою від молодого. Жінки несуть калачі і мед. Дорогою вони співають, щоб усі чули, що несуть мед до молодого в гості:

*Ой, що то ба й за село, що в нім сумно, не весело,
Лиш гори та й долини, шкода нашої дитини.
Ані курей не чувати, ані людей не видати.
Лиш гори та й долини, шкода нашої дитини*³³.

Якщо молода ішла в невістки, з собою гості везли все віно молоді. Придане везли у новому куфрі — це на початку ХХ ст., а давніше давали молодій «писану» скриню [3, с. 46]. В 60—70-х рр. стало модно везти шафу. «Коли ішли розбирати молоду, везли придане, обов'язково шафу». І коли приїздили, то торгувалися за кожну річ. Найбільше торгувалися за шафу³⁴. Гостей молоді зустрічали піснями:

*Ой ходила молоденька по ганку,
Визирала від ненечки сніданку,
Видай же ти, ненько, заснула,
Що за мій сніданок забула.*

Коли жінки заходили до хати з медом, то теж починали співати:

*Просимо свашки до меду, з-під студеного леду,
З-під леду студеного, до меду солодкого.*

Гості від молодого беруть калачі і розрізають їх. Перед молодою ставлять тарілку, розливають по ній мед, вона мокає калач і куштує його. При цьому кажуть: «Просимо до меду. Це не мед, це медицина, це солодка водиця. А вони нас здурили, що меду купили». У відповідь їм відспівують:

*Ой летів орел понад став,
Хотів води пити — не дістав.
Ударив крильцем по леду,
Солодка Маруська від меду.*

³³ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Табачнюк Марії Іванівни 1956 р. н. 22.07.2016 р.

³⁴ Зап. у селі Чернолиці Лука Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Білецької Ганни Зіновіївни 1956 р. н. 19.07.2016 р.

Після таких привітань сідають до столу вечеряти, а потім танцюють. За те, що жінки принесли меду, вони отримують подарунок — хустку.

*Ой піду я муку брати до нового міха,
Не великий подарунок, лиш велика втіха*³⁵.

Так закінчувалося весільне гуляння. Наступного дня ще збиралися окремо в хаті молодого і молоді для того, щоб навести порядок.

Отже, можна підсумувати, що весілля на Городенківському Покутті вписується у загальноукраїнський контекст, проте має свої локальні особливості, які притаманні цьому історико-етнографічному масиву. Незважаючи на модернізацію весільної обрядовості, на Покутті збереглися традиційні звичаї та обряди, які вирізняють її серед інших регіонів.

1. Гвоздевич С. Трансформація традиційної сімейної обрядовості українців / С. Гвоздевич // Народознавчі зошити. — 2008. — № 1—2. — С. 54—58.
2. Кирчів Р. Історіографія етнографічного дослідження Покуття українців / Р. Кирчів // Народознавчі зошити. — 2015. — № 1. — С. 70—90.

³⁵ Зап. у селі Торговиця Городенківського р-ну Івано-Франківської обл. від Табачнюк Марії Іванівни 1956 р. н. 22. 07.2016 р.

3. Паньків М. Весілля у селі Вербівцях на Городенківщині / М. Паньків. — Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2000. — 108 с.
4. Покуття. Історико-етнографічний нарис. — Львів : Манускрипт, 2010. — 455 с.
5. Пономарьов А. Українська етнографія. Курс лекцій / А. Пономарьов. — Київ : Либідь, 1994. — 318 с.

Chrystyna Boichuk

THE WEDDING RITUALITY OF HORODENKA DISTRICT (on the base of 2016's expedition data's)

Wedding ceremony is the basis of the birth of a new family and its progeny. It has its own local differences in the performing of ceremonies depending on region of Ukraine. In particular, the special features of the wedding ceremony of Pokuttia of Horodenka are examined in the article.

Keywords: wedding, ceremony, korovay, propoi, popravyuny.

Хрыстына Бойчук

СВАДЕБНАЯ ОБРЯДНОСТЬ ГОРОДЕНКОВЩИНЫ (по материалам экспедиции 2016 г.)

Свадебный обряд является основой зарождения новой семьи и продолжения рода. В каждом регионе Украины, он имеет свои местные различия в проведении обрядовых действий. В частности, в статье исследуются особенности свадебного обряда Городенковской части Покуття.

Ключевые слова: свадьба, обряд, ковай, пропой, поправуны.